

OSCAR
DE MURIEL

VRAŽEDNÉ STRUNY

„Kdybysme my Skoti někdy potřebovali návod
na zkaženost, tak vaše nóbl Anglie je to poslední
místo, kde bysme ho hledali, to mi věřte!“

HOST

PROLOG

23. června 1883

Doktor Clouston se jen s obtížemi držel na sedadle. Kola jeho kočáru bez ustání rachotila přes výmoly a kaluže a jejich šílená jízda směrem k Dundee rušila noční ticho.

Celou cestu si otloukal hlavu o střechu kočáru. Tělesné nepohodlí však nebylo ničím ve srovnání s jeho duševním stavem; zpráva, kterou dostal, byla příliš strašlivá, příliš úděsná, než aby ji mohl vstřebat, a Clouston se ze všech sil snažil uchovat si alespoň jiskřičku naděje.

Všechno, co zatím věděl, pocházelo z chvatného telegramu, který posílal sluha, a starý George měl vždycky sklon k přehánění. Clouston zašmátral v náprsní kapse a vytáhl zmuchlaný vzkaz; jen pár nejasných řádek, které však obsahovaly slova *zešílet*, *zmračený*, *mrtvý* a jména všech členů McGrayovy rodiny. Jak by mohl malý kousek papíru přinášet tak příšernou zprávu?

Clouston se znovu otřásl. Marně se snažil rozptýlit pohledem z okna; oblohu zakrývala hustá mračna a silnice se zdála temná jako nekonečná propast. Během posledních hodin jízdy mu dokonce připadalo lepší soustředit se na natrásání kočáru a mírnou nevolnost, kterou mu působilo.

Když už měl pocit, že cestuje celou věčnost, konečně uviděl, jak se před ním vynořuje rozlehlé venkovské sídlo. Časný letní úsvit už začínal vrhat na luka první paprsky, ale stále ještě bylo natolik šero, že Clouston zahlédl v jednom okně matnou záři ohně.

Sotva kočár zastavil, doktor kopnutím otevřel dvířka a vyskočil na blátivou zem. Koně řehtali a frkali; vedle klapaní kopyt to byly jediné zvuky, které slyšel.

„Radostný pohled,“ zamumlal. Thomas Clouston byl muž středního věku; už deset let pracoval jako vrchní lékař Královského ústavu pro duševně choré v Edinburghu, což nebylo místo pro zbabělce.

Rázně zamířil k domu a v téže chvíli někdo prudce otevřel hlavní dveře. V ústrety mu přicházeli dva lidé, v nichž ihned rozpoznal jediné sloužící, které s sebou McGrayovi brali na letní pobyty: George a Betsy, oba staré, zocelené těžkou prací na venkově.

Tváře jim ozařovala jediná svíce, kterou pevně držela hrbatá Betsy. Zblízka Clouston uviděl, že jí horký vosk kape na holé prsty.

„Proboha, vezměte si přece svícen!“

„To nic, pane,“ odvětila se silným skotským přízvukem.

„Ještě že jste tady, pane!“ řekl George. Pod očima měl napuchlé váčky a řídké šedé vlasy celé rozcuchané. „Nečekali jsme vás tak brzo. Bůh vám žehnej! Pojdte dál...“

Clouston se přitom ani nezastavil a už byl ve dveřích. „Kde jsou?“ zeptal se naléhavě.

Tmavá, ledově studená chodba mu připadala jako krypta. Ze salonu, který s ní sousedil, vycházelo jen tlumené světlo; právě tento pokoj zahlédl Clouston ze silnice. Dveře byly pootevřené.

„Uložili jsme je tam,“ zašeptal George, jako by se bál, aby *je* nevzbudil.

Clouston polkl, když Betsy zatlačila do dveří, které zaskřípěly, a vedla ho dovnitř. Všiml si, že ve velikém krbu hoří jediné žalostné poleno a vrhá chvějivé stíny všude kolem... A pak se mu zastavilo srdce.

Přímo před krbem se v matné záři rýsovaly dvě dřevěné rakve.

„Proboha...“ vydechl Clouston. Udělal pár nejistých kroků směrem k nim a v hrudi se mu vzedmul mrazivý strach.

Teprve když nahlédl do otevřených rakví, uvěřil tomu, co mu George pověděl. Pohled byl tak hrůzný, že si Clouston bezděčně zakryl ústa a potlačil nával nevolnosti. Na okamžik měl v hlavě úplně prázdno a marně se snažil vstřebat, co vidí.

„Kdy se — to stalo?“ vypravil ze sebe nakonec. Hrdlo se mu bolestivě svíralo.

„Včera v noci,“ odpověděl George; znělo to spíš jako zasténání. „Funebrák je tam uložil teprve před nějakými dvěma třemi hodinami.“

Clouston přikývl a zhluboka se nadechl. To mu vždycky pomáhalo. „Kdo poslal pro zřízence — vy?“

„Já ne. To Adolph,“ řekl George a rychle si utřel slzy, které už nedokázal potlačit. „Ach, chudák chlapec... Netuším, kde vzal tu sílu; zavolał zřízence, našel všechna lejštra... dokonce se sám obvázal, potom co...“

George se viditelně otřásl a víc už neřekl.

„Teď odpočívá,“ dodala Betsy, „jestli se tomu tak dá říkat...“

„Musím ho vidět,“ řekl Clouston důrazně a George s Betsy ho zavedli do blízké pracovny, jež patřovala chlapcovu zesnulému otci Jamesi McGrayovi.

George otevřel dveře, pomalu, aby svého mladého pána nevyrušil, a Betsy vešla dovnitř se svíčkou, kterou postavila na špinavý podšálek. Clouston si od ní světlo vzal a opatrně popošel kupředu.

Poklesl na duchu ještě víc, když na ošuntělé pohovce spatřil zuboženého mladíka. Vysoký, svalnatý syn McGrayových

vypadal, jako by byl také mrtvý: tváře měl smrtelně bledé a kruhy pod jeho očima byly rudé skoro jako rány. Mladý Adolph dýchal zhluboka a bolestně a zorničky se mu pod víčky zběsile míhaly. Občas mu křečovitě poskočila brada nebo ruka. Clouston takový druh neklidného spánku viděl u mnoha pacientů, ale ani ve snu by ho nenapadlo, že někdy spatří syna McGrayových, jinak pohledného a veselého, takhle zničeného.

„Bojím se, že už se nikdy pořádně nevyspí,“ zašeptal Clouston. „Doufám, že se pletu...“

Adolphova ruka sebou trhla v další křeči a Clouston zahlédl tlustý obvaz, kterým byla omotaná. Přiblížil k němu svíčku a zjistil, že látka je vlhká a potřísněná — na jednom konci se šířila tmavá skvrna napůl zaschlé krve. Vypadalo to, že Adolph sám pomáhal s nošením rakví.

„Ten obvaz se musí vyměnit,“ nařídil Clouston úsečně.

„Ale, pane, to radši ne,“ řekla Betsy rychle. „Co se to stalo, chudáček vůbec nespál. Až když dorazily rakve, padl tady —“

„Milá zlatá, musí dostat čistý obvaz! To poslední, co by teď váš mládenec potřeboval, je náказа!“

Betsy se nemotorně uklonila a vyšla z pokoje, přičemž kolem sebe ve tmě šátrala, aby našla cestu. Clouston se obrátil k Georgovi a zeptal se ho na to, čeho se děsil nejvíc.

„Kde je to děvče?“

Komorníkovi zmizel z tváře poslední zbytek barvy. „Museli jsme ji... zamknout, pane doktore. Dočista zešilela!“

Clouston ho poplácal po rameni. „Neberte si to tak. Udělal jste, co jste musel.“

„Ale, pane doktore...“ George se zoufale rozvzlykal a třásl se přitom od hlavy k patě. Vrásčité obličej měl tak zkřivený, že to muselo bolet. „Slečna McGrayová! Naše slečna McGrayová! Naše holčička...“

Betsy se vrátila s čistými obvazy a z očí se jí řinuly slzy. Spěchala k Adolphovi a snažila se skrýt svůj žal.

Cloustonovi bylo jasné, že s největší hrůzou té noci se teprve setká. Následoval George po schodech nahoru, kde tesklivé vycházející slunce skrz prasklou okenní tabulku osvětlovalo dlouhou chodbu. Dveře do všech pokojů byly zavřené, u posledních však ze zámku trčel klíč.

„Jak jste ji tam dokázali zavřít?“

„Právě že nedokázali, pane doktore! Byli jsme na to dva zahradníci, strážník a já, a nemohli jsme ji udržet! Ne, vběhla tam sama. V tu chvíli jsme ji tam mohli leda zamknout. Nikdo ji nedokázal zkrotit; však jste viděl, co udělala!“

Cloustona zamrazilo z pouhého pomyslení na zakrvácené obvazy, které právě tou dobou vyměňovala Betsy. Všechno bylo opravdu tak zlé, jak mu to George vyličil v telegramu.

Když Clouston natáhl ruku ke klíči, George se k němu vrhl a popadl ho za paži.

„Vy chcete jít dovnitř? Jen tak? Jak vám povídám, pane, to děvče je —“

Kdyby to byl kdokoli jiný, Clouston by ho jednoduše odstrčil, ale místo toho popleskal George po zádech a mírně odtáhl ruku.

„Milý Georgi, ve svém povolání už jsem zažil spoustu chmurných věcí. Poradím si, věř mi.“

George zůstal chvíli bez hnutí, do té doby, než Clouston začal pomalu odemykat. Pak starý sluha okamžitě ucouvl.

Clouston otevřel dveře jen natolik, aby jimi mohl projít, a do obličeje ho udeřil náhlý poryv ledového větru. Jakmile byl uvnitř, zavřel za sebou. Ve chvíli, kdy uslyšel cvaknutí západky, pocítil zvláštní zranitelnost. V ložnici bylo takové ticho, že hučení v uších vnímal jako úporný hluk.

Okno vedoucí na východ bylo otevřené dokořán a první, co Clouston uviděl, bylo melancholické nebe před nastávajícím úsvitem. Uprostřed stínů spatřil štíhlou postavu Amy McGrayové. Seděla schoulená na posteli a pomalu se kolébala dopředu a dozadu. Její bílé letní šaty jako by v matném ranním světle zářily a Cloustonovi stačil jediný pohled, aby pochopil, že ubohou šestnáctiletou dívku už nic nespasí. Světlá měkká látka byla od krve, Amy jí měla potřísněnou hrud', břicho i stehna.

Clouston zalapal po dechu a udělal krok kupředu v domnění, že je zraněná, ale vzápětí se zastavil, když uviděl, že dívka drží v ruce nůž, jehož široká čepel se leskne ve slunečním svitu. Pomyslel si, že to musí být sekáček, který Betsy v kuchyni používá na odsekávání kostí. Dívka tenkým bílým prstem hladila ostří, s jehož stříbřitou ocelí kontrastovala tmavě červená barva krve. Ruce měla pokryté zaschlou krví, která se začínala olupovat.

Cloustonovi se chtělo padnout na kolena a plakat. Tohle byla dívka, která o loňských Vánocích hrála ty nejkrásnější koledy; dívka, která se pořád ještě dychtivě usmívala, když měla dostat karamel s příchutí whisky; dívka, která dokázala vyloudit úsměv i na tváři svého nabručeného otce — *kéž odpočívá v pokoji* —, když ho hravě objala. Rodiče a bratr jí říkali Maceška, protože díky svým širokým, skoro černým očím vroubeným hustými řasami vzdáleně připomínala oblíbené květiny své matky.

V tuto chvíli však vypadala spíš jako přízrak než jako květina. Upřeně pozorovala sekáček, pronikavým, i když poněkud nepřítomným pohledem. Clouston se neubránil pomýšlení na strašidelnou porcelánovou panenku a musel sebrat veškerou sílu, kterou v sobě za víc než dvacet let praxe nashromáždil. Znovu se zhluboka nadechl a přistoupil blíž. Napráhl otevřenou dlaň a teprve v tom okamžiku si všiml, jak se mu třese.

„Amy...“ řekl co nejlaskavěji, „dej mi ten nůž...“ Neodpověděla. „Prosím tě, dáš mi —“

Maceška se pohnula, ale jen proto, aby se k němu otočila zády. Ve skelných očích se jí odráželo slunce a Clouston si všiml, že je dehydrovaná; skoro dva dny určitě nejedla ani nepila. Dál přejížděla prstem po ostří... zvolna... a tak jemně, že její hebká kůže zůstala nepořezaná.

Clouston udělal další krok směrem k ní, srdce mu bušilo. Musel dvakrát polknout, než dokázal promluvit.

„Maceško...“ uchýlil se šepem k její rodinné přezdívkě. „Dej mi ho, prosím. Betsy ho potřebuje v kuchyni.“

Kolébání ustalo. Maceška se křečovitě otočila a postavila se na posteli, tváří ke Cloustonovi. Její pohled už nebyl nepřítomný; oči, temné jako studně, hořely nevysvětlitelným vztekem.

„Myslíte si, že jsem šílená...“ zasyčela a pak pomalu zvedla ruku, v níž třímala ohavný sekáček. Zorničky se jí chvěly, zmocňovala se jí zuřivost.

Clouston necouvl, ani když viděl, jak se dívka napjaly svaly na lýtkách, jako by se chystala ke skoku.

„Dej mi to,“ trval na svém laskavě, ale pevně. Ještě nikdy si na něj žádný pacient nepřišel. „Betsy tě umyje... a dáme ti něco k jídlu...“

„Nejsem šílená!“ zaskřípěla zuby. Pak zamumlala a hrud se jí přitom zdvihala. „Potkalo mě něco daleko horšího...“

Rozhostilo se hluboké ticho rušené jen ranním vánkem, který čechral záclony... A pak se zasmála. Byl to ten nejedovatější zvuk, jaký kdy Clouston od lidské bytosti slyšel; přišerné zakrákání, které sílilo a bodalo ho do uší.

„Co?“ zeptal se Clouston a dál pevně stál na svém místě. „Pomůžu ti!“

Maceška se zhluboka nadechla a pronesla poslední slovo, které kdy od ní kdo slyšel:

„Dábel...“

Pak úzkostně, pronikavě zakvílela a vrhla se na zděšeného lékaře.

Nejlepší asi bude, když své vyprávění začnu od večera 9. listopadu 1888, toho dne, kdy se všechno začalo hroutit.

Právě jsem dostal naléhavý vzkaz od komisaře sira Charlese Warrena, velitele Scotland Yardu, ve kterém mě žádal, abych se s ním setkal v první lavici katedrály svatého Pavla.

Vzkaz to nebyl nijak překvapivý, neboť jsme prožívali pohnuté dny. Londýn se chystal oslavit uvedení nového starosty do úřadu, ale sváteční nálada měla být brzy zkalena; doslechl jsem se, že toho rána spáchal Jack Rozparovač další vraždu, alespoň tomu nasvědčovaly poslední zprávy. Usoudil jsem, že Warrenova neobvyklá výzva s tím souvisí — a mýlil jsem se jen zčásti.

Kočár mě vzal od budovy Scotland Yardu ke Svatopavelské katedrále; zdálo se mi, že jízda trvá příliš dlouho. Přes den pršelo, takže ulice byly rozblácené a vozkové se museli pohybovat hlemýždím tempem.

Okénky jsem viděl, že navzdory pozdní hodině a vytrvalému dešti je v ulicích rušno. Nesčetné mokré deštníky pochodovaly sem a tam a vypadaly jako černé mušle lesknoucí se ve žlutém světle plynových lamp.

S hořkostí jsem si pomyslel, že tohle už není to město, kde jsem v dětství tak rád trávil zimu. Bydlel jsem teď v Londýně plném špatně placených dělníků, lodníků a metařů, ve městě zčernalém od kouře z továren hltajících uhlí... a znepokojovaném Rozparovačem a tisícem menších lumpů.

Kupole katedrály, jejíž kdysi bílá omítka byla teď spíš do černa, se přede mnou vypínala podobná neoblomnému strážci a působila ponuře jako ztemnělá obloha. Kočí zastavil před dlouhým atriem. Prošel jsem kolem bílých sloupů a vstoupil do chrámu, kde bylo úplné ticho a moje rychlé kroky na mramorové podlaze se rozléhaly po celé lodi.

V katedrále svatého Pavla bylo obvykle světlo a vzdušno, její impozantní oblouky se klenuly v dokonalé symetrii a barevnými vitrážemi proudil dovnitř sluneční svit. Toho nevlídného listopadového večera však kostel působil pochmurně, až hrozivě.

Uvnitř byli jen dva lidé: mladý kostelník, který rozsvěcel svíce, a tmavá postava sedící přímo před oltářem — to byl samozřejmě sir Charles Warren, příkrčený, svírající v roztržených rukou klobouk. Náhodný návštěvník chrámu by si pomyslel, že je to osamělý truchlící.

Jeho řídké bílé vlasy a rozježený knír kontrastovaly s havraní černí jeho obleku. Poznal jsem staromódní střih kabátu, stejně konzervativního jako jeho majitel. Nebylo tajemstvím, že sir Charles Warren je zvláštní gentleman, který má své neměnné způsoby, a proto bývá často kritizován. Jeho největší chybou bylo, že si ponechával plnou kontrolu nad policií a pomocným komisařům nebo inspektorům odmítal přiznat jakoukoli samostatnost. A aby to bylo ještě horší, nedokázal nikoho druhého pověřit žádnou povinností, kterou pokládal za zásadní; nebylo divu, že se i se mnou chtěl setkat osobně.

„Nevěděl jsem, že jste zbožný,“ řekl jsem a polekal jsem ho tím, ačkoli jsem promluvil tiše.

Vzhlédl a okamžitě se narovnal; pak na mě vrhl chladný pohled.

„Jdete pozdě, Freyi.“

„Ulice jsou hrozné. Přijměte mou omluvu.“ Musel jsem odpovědět stejně formálně, i když jsme se sirem Charlesem byli posledních sedm let dobří známí.

Něco na něm působilo zlověstně; jako by měl kolem sebe téměř hmatatelnou zeď, kterou nemohlo zbořit ani naše staré přátelství.

Usedl jsem v uctivé vzdálenosti. „Co pro vás mohu udělat, pane?“

Warren si odkašlal. „Došlo ke dvěma strašlivým vraždám, Freyi. O té první jste určitě slyšel...“

„Ano. Zase žena z Whitechapelu, Mary Jane Kellyová.“

Sir Charles zavrtěl hlavou. „Tahle poslední vražda byla jiná, Freyi. Brutální — otřesně brutální. Z předběžné zprávy od doktora Bonda mi bylo nanic: celé to místo bylo pokryté jejími vnitřnostmi. Byla to tak příšerná scéna, že jeden z našich strážníků se na místě pozvracel, a nějaký zatracený korespondent z *Timesů* to všechno viděl. Zatímco vám to povídám, několik mých agentů se ho snaží přimět, aby tu historku nezveřejňoval.“

Krátce jsem přikývl, protože jsem znal přesvědčovací metody Kriminálního oddělení. „Kvůli tomu jste mě pozval? Chcete, abych vám pomohl s případem Rozparovač?“

„To ne...“ Warren se zachmuřil. Promnul si oči a pokračoval: „Stalo se to v nejhorší možnou chvíli. Věděl jsem, že to jednoho dne přijde, ale ne tak brzo...“

„O co jde?“

Warren si těžce povzdechl. „Jak jsem řekl, došlo ke dvěma vraždám. První byla Kellyová... a druhý je nějaký stařík, údajně hudebník. Zřejmě byl zavražděn nanejvýš zvráceným způsobem... myslím, že ve Skotsku.“

Zamračil jsem se. „Promiňte, pane, ale proč říkáte ‚myslím‘? Jste šéfem policie —“

A vtom jsem pochopil.

Warren polkl a zavrtěl hlavou. „Už nejsem, Freyi. Donutili mě, abych podal rezignaci.“

„Kdo vás donutil?“

Warren unaveně vydechl. „Sám lord Salisbury.“

Předseda vlády Velké Británie. Muselo to být opravdu vážné a v několika příštích vteřinách ticha zaplavil mou představivost příval obrazů.

Chaos, který způsobil Jack Rozparovač, dosáhl vrcholu a strach už trval nesnesitelně dlouho. Tisk jím byl tak posedlý, že každý jeho čin tisíckrát zveličil, a chudáci Londýňané nedokázali mluvit o ničem jiném — nedávno titulky upozornily na padělaný dopis psaný nepravou krví.

Dokázal jsem si představit, jak markýz vrazil do Warrenovy kanceláře, znechucený okolnostmi a vyžadující odpovědi, a zjistil pouze to, že Scotland Yard se zatím dopadení vraha nijak neblíží. Byla vypátrána jen hrstka podezřelých a ani jeden z nich nedělal dojem, že by byl pravděpodobným pachatelem.

Pak jsem pomyslel na nového záhadného vraha ve Skotsku. Jestli ani sir Charles Warren nemá přístup ke zprávám...

„Na základě útržků informací, které jsem schopen dát dohromady,“ řekl Warren, „se domnívám, že se vláda bojí, aby se ve Skotsku neobjevil Rozparovačův napodobitel... nebo dokonce mnoho napodobitelů kdekoli po celé zemi...“

„Co myslíte, že se chystá —“

„To není tak naléhavé, Freyi. Zavolal jsem vás, abych vás varoval.“

„Abyste mě varoval?“

„Ano. Jakmile se mě zbaví, přeměna Scotland Yardu bude záležitostí okamžiku.“

„Velení převezme Monro?“ Vyslovil jsem to jméno s nechtí, protože odpověď jsem už znal.

„Určitě.“

James Monro byl pomocný komisař Scotland Yardu podléhající pouze samotnému Warrenovi. Poslední dobou ti dva už skoro nedokázali pracovat společně a zanedlouho bylo zjevné, že jeden z nich bude nakonec muset odejít.

„Změní se nejen uspořádání Kriminálního oddělení, Freyi. Brzo budou padat hlavy a ta vaše by mohla být mezi nimi.“

Jen jsem kývl a chvíli jsem o jeho slovech mlčky dumal. Jeho dlouhotrvající přátelství s mou nebožkou matkou se hrálo zásadní roli při mém nástupu a o jeho stycích s mou rodinou všichni dobře věděli. Bylo zcela přirozené, že pokud padl, padnou s ním všichni jeho kolegové a chráněnci. V novinách se stále ještě psalo o mém úspěchu v případě Mary Brownové, malé švadlenky, která otráвила svých pět manželů arsenem poté, co na jejich jména uzavřela životní pojistku; moje obětavost a nadání však nebudou znamenat nic, jakmile se do hry vloží politika.

„Myslíte, že bych proti tomu měl bojovat?“ zeptal jsem se dosti troufale.

„Velice bych vám radil, abyste to nedělal.“

Zmateně jsem zamrkal. Očekával jsem jakoukoli odpověď — jen tuhle ne.

„Rozumím vám správně? Jestli usoudí, že nejsem k ničemu, mám ustoupit jako nějaký roztřesený ňouma? Po víc než sedmi letech ve službě?“

Upřeně se na mě zadíval. „Ano, musíte to udělat, jestli víte, co je pro vás nejlepší!“ Warren zvýšil hlas a jeho ozvěna se rozléhala prostorem. „Tahle situace ukáže, co je v těch lidech nejhorší, Iane...“ dodal šeptem. „Bude rozumné, když se střetu s nimi vyhnete.“

Sir Charles mě křestním jménem oslovoval málokdy. V hloubi duše jsem věděl, že má pravdu. Radil mi to nejlepší,

co mohl, a desítky let oddanosti matčině rodině to jen potvrzovaly; bylo mi jasné, že bych to neměl podceňovat.

Přesto jsem s tím v duchu zápasil. Tahle novina nebyla z těch, které je snadné spolknout.

„Tak to bych měl očekávat, že mě komisař Monro brzy povolá a bude pro mě mít špatné zprávy...“ Povzdechl jsem si a pak jsem se posměšně ušklíbl. „Částečně se na to těším, to musím přiznat. Setkání s ním tváří v tvář bude docela zábavné...“

Warren se zvedl a nad mým suchým humorem jen zavrčel: „Jestli vás požádají, abyste rezignoval, musíte to udělat, rozumíte? Nemyslete si, že vaše jméno nebo důvtip tentokrát něco zmůžou. Teď se všechno změní, Freyi. Pamatujte na má slova.“

Naposledy na mě pohlédl. Nebyl jsem si jist, jestli to v něm vře, nebo jestli má blízko k slzám. Ať už to bylo jakkoli, raději to skryl, spěšně se otočil a zamířil k východu z katedrály.

Svatého Pavla jsem opustil s hlavou plnou chmurných myšlenek.

Jak už jsem se zmínil, do Scotland Yardu mě přivedly rodinné kontakty a velká dávka náhody. Službu jsem zahájil hned poté, co jsem zanechal studia na lékařské fakultě v Oxfordu a právnické v Cambridgi. Moje další směřování bylo nejasné a chyběly mi ambice, které by mě popoháněly. Mohl jsem zůstat doma a žít z rodinného bohatství — oba mí dědečkové mi odkázali štědrá bankovní konta —, ale můj neklidný mozek se brzy začal nudit. A navíc v tom zahálčivém životě bylo nevysvětlitelné prázdno, které jsem nemohl přijmout; pomyšlení, že bych tímhle světem prošel bez povšimnutí jako vánek, jako zbytečná existence, bylo občas tak nesnesitelné, že mi nedalo spát.